

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

LAI MŪSU VALSTS, MŪSU ZEME BŪTU MŪSU!

Jaunajā gadā visbiežāk tiek novēlēta veselība. Tādēļ laikraksta “DDD” redakcija, sveicot savus lasītājus un vēlot šogad stipru veselību un možu garu, nolēma uzaicināt uz sarunu ārstu – Edmundu Jansonu.

Saruna ar Rīgas Austrumu klīniskās universitātes slimnīcas “Gailezers” Terapijas nodaļas vadītāju, internistu **Edmundu Jansonu**

DDD: Ir sācies jauns gads. Ko jūs novēlētu mūsu avīzes lasītājiem?

Edmunds Jansons: Vērtējot, kas notiek sabiedrībā un pasaulē, Jaunajā gadā novēlu cilvēkiem

Edmunds Jansons: Internists ir tas pats, kas padomju laikos bija terapeits. Vārda “terapeits” izcelsme ir no grieķu valodas, tā sākotnēji apzīmēja cilvēku, kurš kopj slim-

“Medicinā viss rezultāts ir cilvēku veselība un dzīvība, un tas jau ir nopietni.”

netērēt enerģiju dažādiem nevajadzīgiem ķīviņiem, bet tieši otrādi – šo enerģiju izlietot sevis attīstīšanai. Un, protams, novēlu, lai katram būtu veselība un patikams darbs, tad arī viss varēs labi realizēties.

ĀRSTS KĀ ŠERLOKS HOLMS

DDD: Jūs esat ārsts – internists. Godīgi sakot, šis termiņš man ir jaunums. Kas ir internā medicīna?

niekus. Terapeits neveica nekādas ķirurģiskas manipulācijas – negrieza, nešuva, jo to darīja ķirurgs. Mūsdienās faktiski šis iedalījums ir kļuvis daudz plašāks.

Internā medicīna attiecas uz iekšējām slimībām, iekšējiem orgāniem – plaušām, sirdi, asinsriti u.c., izņemot galvu. Praktiski pie internista nonāk pacients, kam nav īsti saprotams, kas ar viņu notiek. Kad uzņemšanā pacientu izvērtē viens spe-

ciālists, otrs, neatrodot, ka tas ir viņa “lauciņa”, bet cilvēks joprojām ir smagā stāvoklī, tad viņu iedod internistam. Un mēs gluži kā tādi izmeklētāji, kā *šerloki holmsi* darbojamies, lai tiktu skaidrībā, kas īsti šim cilvēkam kaiš un kā varam viņam palīdzēt. Būtībā internists ir visu iekšējo slimību ārsts.

DDD: Un kas tad ir ārīgās slimības?

E.J.: Par ārīgām slimībām mēs varētu nosaukt varbūt tikai ādas slimī-

bas – taisnība, viss jau notiek iekšienē. Cilvēks pēc savas uzbūves ir ļoti sarežģīts, un nekas būtībā vēl nav pilnībā izpētīts. Esam kaut kādā ceļa posmā un domājam, ka daudz ko zinām, bet nāc kādi jauni atklājumi pēc mēneša, pēc gada, un mēs jau skatāmies uz to pašu kuņģi vai citu orgānu pilnīgi no jauna skatupunkta. Tādējādi ļoti daudz ir ko pētīt!

Turpinājums 4. lpp.

PAR TAUTAS PAŠCIEŅU

Liene Apine

LNF priekšsēdētāja vietniece

Klausoties valsts amatpersonu teikto, televīzijā vērojot sajūsmas pilnās cilvēku sejas, ieraugot nu jau demisionējošā premjera Valda Dombrovska rokā pirmo sārto desmit eiro banknoti, uzdevu sev jautā-

jumu: ko vēlēt savai tautai gadu mijā? Droši vien daļa gribētu vairāk naudas, citi – veselību, vēl kāds vienkārši laimi un satību ģimenē. Bet, vai ar to pietiek, lai latviešu valsts, kas gadu mijā zaudēja nozīmīgu nacionālās neatkarības atribūtu – savu valūtu, kļūtu par valsti ar augstu morāli, par valsti, kuru veido patiesi brīvi un kulturāli cilvēki? Visticamāk – nē, jo ikviens no šīm dzīves šķautnēm vienā mirklī var zust, izsītot pamatu zem kājām, ja vien dzīves balsts nav stiprāki un nesatricināmāki stūrakmeņi.

Lai latvieši, kas šobrīd līdzinās pūļa cilvēkiem, atkal kļūtu par nākotni pelnījušu tautu, es vēlētu tiem iegūt pašcieņu. Diemžēl neviens no malas to nevar iedot, tā ikvienam ar neatlaidību un pacietīgu gara darbu ir jāiemana-

to pašam. Tieši pašcieņas trūkums ir novedis mūsu tautu un valsti līdz vēl nepiedzīvotam pagrimumam. Manuprāt, tik pazemoti latvieši vēl nav bijuši nekad, taču nav pamats vainot citus, jo kā Rainis lugā “Jāzeps un viņa brāļi”

“Latviešu tauta savu pašcieņu atgūs, ja atbrīvosies no bailēm, meliem, liekulības, iztapības un nodevības.”

rakstīja: “Kas vairāk pazemots, kā cilvēks drikst, / Tam vairāk jāceļas, kā cilvēks spēj.” Piecelties, stāties pretim ienaidniekam un ļaunumam spēj tikai garā spēcīgs un par sevi pārliecināts gars. Latviešiem tāds bija, cīnoties par savu valsti Brīvības cīņās, nacionālo partizānu rindās, lēģeros nesalauztiem

aizstāvēt savu pārliecību, okupācijas gados saglabājot brīvas un neatkarīgas Latvijas ideju.

Pēdējās divās desmitgadēs vairums latviešu pašcieņu ir nomainījuši pret iztapību, bailīgumu, liekulību, meliem un node-

vību. Valsts vadītāju pašcieņas trūkums ļāvis degradējošajam liberastijas smārdam iesūkties daudzu cilvēku apziņās, paverot ceļu visa nacionālā iznīcināšanai. Jā, tieši pašcieņas trūkums lika imitēt cīņu par Latvijas kā nacionālas valsts atjaunošanu.

Turpinājums 2. lpp.

Zīmējuma autors: **Druvis Ābrams**

PAR PIEVIEENOŠANOS EIROZONAI

jeb DRĪZ TAS VADZIS LŪZĪS!

Gunārs Terinks

Daudz ko par Eiropas Savienības (ES) birokrātiju izsaka bezkompromisa norādes un rīkojumi. Piemēram, dalībvalsts valodas lietojumā – euro/eiro. Latviešu valodā svešvārdus ar divskani *eu* izrunā un raksta – *ei* (Nesaka: Europa, bet gan Eiropa!). Kāpēc uz eiro naudas zīmēm nav nominālnosaukums dalībvalsts valodā, kā tas savulaik bija vismaz uz rubļa naudas zīmēm?

Arī, ja Latvijas tautas nostāja par pievienošanos eirozonai ir negatīva – tas no ES birokrātijas tika ignorēts. Kur tad paliek demokrātija un brīva griba, ja ES birokrātija izlemj, kā savulaik izlēma “partija un valdība”, kas savus diktatoriskos lēmumus pasniedza kā darbaļaužu vēlēšanas?

Man par Latvijas vēlēšanas iestāties eirozonā tika pasniegts fakts, ka Latvija jau ir ES dalībvalsts. Ar viltus solījumiem Latviju ievilināja Eiropas Savienībā, solot vienlīdzību ar lielvalstīm, bet pēc tam pieprasīja procentuāli lielākus dalības maksājumus, bet pretī piešķīra procentuāli mazākus atbalsta maksājumus.

Ja ES lielvalstis grib izdzīvot uz ES mazo valstu rēķina, tad tāda savienība ilgi nepastāvēs.

Eiropā jau vēsturiski ir pierādījies, ka nekādas ūnijas, ne antantes, ne impērijas, ne bloki, ne savienības nav nespēj ilgi dzīvot un ir izzudušas cita pēc citas.

Arī muļķis neļausies mūžīgi sevi apmānīt. Drīz tas vadzis lūzīs!

Šajā numurā lasiet!

LINGVISTISKĀS ATTIEKSMES PROBLĒMA LATVIJĀ

→ 3. lpp.

BRĪVĪBA? TAISNĪGUMS? DEMOKRĀTIJA?

→ 6. lpp.

TĀ TIEK KULTIVĒTA DIVVALODĪBA

→ 7. lpp.

“EURODZIMTBŪŠANA” JEB “MODERNĀ VERDZĪBA”

→ 8. lpp.

18 TIESAS SĒŽU ZĀLE

TIESA PRET TIESLIETU
MINISTRIJU TURPINĀS!

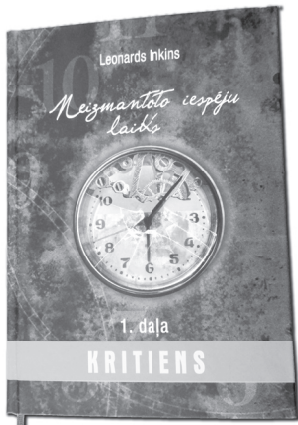
2013. gada 26. novembrī Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa sāka izskatīt laikraksta “DDD” galvenās redaktore **Līgas Muzikantes prasību pret Latvijas valsti Tieslietu ministrijas personā par morālā kaitējuma atlīdzināšanu** saistībā ar nepamatoto un pretlikumīgo kriminālvajāšanu. Tomēr Tieslietu ministrijas pārstāve uz tiesas sēdi bija atnākusi pietiekami nesagatavojusies, tāpēc lietas izskatīšana tika pārcelta uz 2014. gada 22. janvāri.

Atgādinām, ka Drošības policija un prokuratūra pirms dažiem gadiem vērsa kriminālas represijas un dažādos veidos terorizēja laikrakstu “DDD”, cenšoties apklusināt Latvijas deokupācijas un dekolonizācijas aktualizēšanu presē. Plānveida nomelnošanas kampaņas rezultātā tika safabricētas vairākas krimināllietas pret laikraksta “DDD” veidotājiem. Tomēr, pateicoties tiesnešu godīgajai attieksmei, apsūdzētie tika attaisnoti.

Pēc attaisnojošā sprieduma Aivars Gardā un Līga Muzikante katrs atsevišķi tiesā iesniedza prasības pret Latvijas valsti, kuru saskaņā ar likumu pārstāv Tieslietu ministrija.

Aicinām mūsu lasītājus atnākt uz tiesas sēdi Rīgas pilsētas Centra rajona tiesā (Rīgā, Abrenes ielā 3, tiesas zāle Nr. 18) 22. janvārī plkst. 14:00 un atbalstīt laikrakstu “DDD”!

JAUNA GRĀMATA

Leonarda Inkins “Neizmantoto iespēju laiks” 1. daļa “KRITIENS”

Par grāmatu kardināls Jānis Pujats saka: “**Cilvēkam, kas spēj atzīt savas kļūdas, var droši uzticēties. Un tāds, manuprāt, ir šīs grāmatas autors.**”

Autors daudz stāsta par sevis tapšanu, attēlojot to saistībā ar vēsturiskiem notikumiem, atklāti vērtē savas kļūdas, peļ dažādus netikumus un apraksta, kā no tiem atbrīvoties, kā pārvarēt dažādus šķēršļus un pretdarbību. Šīs lappuses grāmatā var lasīt ar īpašu interesi, tomēr sabiedrību daudz vairāk varētu interesēt tās nodaļas grāmatā, kurās autors spriež par politiskiem jautājumiem, vērtē pēdējo piecdesmit gadu notikumus un dažādu personu un sabiedrisku grupu attieksmi pret tiem.

Grāmatā ir pausts oriģināls viedoklis par padomju laika notikumiem un norisēm pēdējos 20 gados. Autors stāsta par janvāra barikādēm un augusta puču, Latvijas Aizsargu organizāciju, Rīgas Latviešu biedrību, 18. Novembra savienību, laikrakstiem “Pilsonis”, “Pavalstnieks”, “Tēvzemei un Brīvībai” un “Latvietis Latvijā”, grāmatu “Baigais gads”, partiju “Tēvzemei un Brīvībai”, biedrību “Latvietis”, organizāciju “Visu Latvijai!”, “Okupantu autoparku”, Dieva balsi cilvēkā – sirdsapziņu, nāvi, cerībām, izredzēm un par to, vai Dievs ir taisnīgs.

Grāmatā lasītājam liks domāt, kurp virzāties, kāda nākotne mūs gaida, ko mums katram vajadzētu darīt tās veidošanā.

Ziņas par autoru

Leonars Inkins ir dzimis 1961. gadā Rēzeknē. Pašlaik ir nepatiesi apsūdzēts pēc Krimināllikuma 78. panta otrās daļas “Nacionālā, etniskā un rasu naida izraisīšana” un gaida tiesu 2014. gada 27. maijā.

Bijis cilvēktiesību grupas “Temīda” dibinātājs, LNNK, 18. Nobembra savienības, TB/LNNK, LAO un biedrības “Latvietis” dalībnieks.

PAR TAUTAS PAŠCIENU

Turpinājums no 1. lpp.

Vai gan pašcieņas pilns cilvēks varētu tā kā Ilga Kreituse pateikt, ka Deklarācija par Latvijas okupāciju, kurā noteikta obligāta nepieciešamība veikt padomju okupantu un kolonistu repatriāciju, ir *deklarācija atvilktnēi*? Vai latvieši ar pašcieņu piešķirtu ienaidnieka piektajai kolonnai tiesības iegūt pilsonību, lai viņi pēc tam varētu balsot par krievu valodu kā otro valsts valodu Latvijā? Un kāda gan pašcieņa bija tiem, kuri atdeva Krievijai Abreni un pieņēma no Putina sprāguša ēzeļa ausis? Domāju, ka Vaira Viķe-Freiberga arī tagad 9. maijā brauktu uz Maskavu, jo pašcieņas trūkums ir augstas iedomības un liedz atšķirt labu no ļauna, pareizi no nepareiza.

Nav šaubu, ka pašcieņas trūkums liek valsts vadītājiem iztapīgi pildīt svešo liellāvu iegribas, dzenot savu tautu postā un nabadzībā, liedzot tai atjaunot okupācijas laikā izjaukto vēsturisko taisnīgumu. Vislaunākais, ka valsts vadītāji bez pašcieņas ar savu piemēru veicina, lai arī vienkāršie cilvēki, iedzīvošanās morāles valdīšanas laikā, gara pašcieņu nomainītu pret verdzisku pūļa cilvēka domāšanu. Zaudējot pašcieņu, tauta kļūst par pūli un tādējādi atsakās no savām Dieva dotajām tiesībām būt par saimniekiem savā zemē.

Bet kas ir pašcieņa, ko sevi ietver šis vienkāršais, bet tik grūti dzīvē īstenojama jēdziens? Dzīvās

Ētikas Mācībā teikts, ka pašcieņa ir reta īpašība, jo tā sevi ietver brīvību no visām garu pazemojošām īpašībām.

Latviešu tauta savu pašcieņu atgūs, ja atbrīvosies no bailēm, meliem, liekulības, iztapības un nodevības. Solis pretim pašcieņai būtu vispārēja atskārsme, ka bez padomju okupācijas seku likvidēšanas nebūs iespējams izvairīties arī no ASV un ES ekonomiskās un apziņu degradējošās okupācijas. Cik daudzas tautas pasaulē ir bez savas valsts, savas zemes, savas dzimtenes! Latvieši savas gara izlaidības dēļ var pazaudēt šo dārgumu. Savas Tēvzemes mīlestība pretēji visādu liberāļu histēriskajiem apgalvojumiem nav arhaisms vai kas tiesājams. Gluži pretēji, Dzīvās Ētikas Mācībā mīlestība uz dzimteni tiek atklāta kā gods un pienākums, **iespēja saglabāt savu pašcieņu.**

Lūk, citāts no Dzīvās Ētikas Mācības grāmatas “Pārpasaulīgais”, 565. paragrāfs:

“Urusvati zina, ka mīlestība uz cilvēci neizslēdz mīlestību uz dzimteni. Var sastapt maldīgus uzskatus par to, ka atsevišķas tautas izzūd visas cilvēces jēdziena izpratnē. Daži iedomājas, ka šāda izpratne ir plašas domāšanas pazīme. Mēs pietiekami bieži esam runājuši par visu cilvēci un virzījuši uzmanību uz to, tādēļ īsti vietā tagad ir parunāt par dzimtenes jēdzienu.

Ne bez iemesla cilvēks piedzimst noteiktā zemē un pieder pie noteiktas tautas. Karmiskie apstākļi virza viņu uz noteiktu vietu. Pirms iemiesošanās cilvēks uzzina, kādi cēloņi nosaka viņa uzdevumu,

vija.” Šāds cinisms ir lieli maldi. Patiesi, labāk kalpo cilvēcei tas, kurš to dara, dzīvodams dzimtenē. Jūkās zūd cilvēka pašcieņa. Vispārējā izpratnes mirāžā cilvēki zaudē jebkādu izpratni. Tātad ir jāvēr-

“Patiesi, labāk kalpo cilvēcei tas, kurš to dara, dzīvodams dzimtenē.”

un piekrist tiem. Katra iemiesošanās notiek labprātīgi. Var būt nevēlēšanās atgriezties uz Zemes, bet galu galā šī atgriešanās kļūst nenovēršama, un pēdējā mirklī tā kļūst labprātīga.

Saskarsme ar dažādām tautām rada īpašu tuvību vai atsvešinātību, bet svarīgi iemesli virza atnācēju uz noteiktu tautu. To visu zinot, var saprast cilvēka pieķeršanos dzimtenei. Kalpojot cilvēcei, viņš, bez šaubām, pamatos piederēs dzimtenei.

Nedrīkst domāt, ka īpaša mīlestība uz dzimteni ir ierobežotas un nepilnīgas jūtas. Var zināt, kādas nepilnības piemīt dzimtenei, tomēr tiekšanās uz to nemazinās. Karma aizved cilvēku ne vien uz noteiktu vietu, bet arī pievērs noteiktam uzdevumam, kalpot kādai tautai.

Cilvēki dažkārt noliedz dzimteni dažādu blakus apstākļu dēļ. Viņi zina lietu būtību un nepilda savu karmas noteikto uzdevumu. Nereti viņi rikojas saskaņā ar veco cinisko parunu: “Kur labi, tur tē-

šas pie pamatiem, patiesi zinātniskiem pamatiem. Karmas likumu izziņāšana iemācīs saskatīt cilvēka sūtību.

No tā nav jāsecina, ka šāds cilvēks būs saistīts vai viņam būs kas atņemts. Spārni var viņu nest pa visu pasauli. Viņš mīlēs visu cilvēci, bet zinās, ka kalpo dzimtenei.

Dzīves Mācībā jābūt skaidri pateiktam, kāds ir cilvēka uzdevums. Ceļā ir daudz šķēršļu un neizpratnes. Reti kādam gribas, lai viņu uzskata par reakcionāru. Vēlēdamies vispārināt, cilvēks ir gatavs rūpēties par visas planētas iedzīvotājiem un aizmirst savas dzimtenes vajadzības. Lai cilvēks saņem atgādinājumu par to, kur viņam jāpieliek savi labākie spēki.

Domātājs tiecās veidot patiesu dzimtenes izpratni. Viņš teica: “Pilsoni, kalpojiet dzimtenei un ziņiet, ka jūs esat šurp nākuši, lai izpildītu diženu pienākumu.”

(Dzīvās Ētikas Mācība. 6.sēj. Pārpasaulīgais. 565.š / Rīga: “Vieda”, 1997).

OKUPĀCIJAS RĒTAS NEDZĪST

Vilhelms Ļuta

Ekonomikas maģistrs

SAKROPLOTĀ PILSONĪBA

Referendumā par valsts valodu 273 347 jeb 25% balsootāju iestājās par krievu mēli. Būtībā tā bija ciniska nostāšanās pret Satversmi, pret Latvijas valsti. Šāds pavērsiens pret visu latvisko, protams, nav jaunums. Šis pats kontingents agrāk balsoja arī pret Latvijas iestāšanos Eiropas Savienībā. Balsoja par “Saskaņas centru” – partiju, kurai ir saskaņa tikai ar Putinu.

Ir pamats skaidrot: kā šie pretstāvētāji – precīzāk, “piektā kolonna” – iekļuva pilsoņu sastāvā? Pēc valsts atjaunošanas veselīgais saprāts prasīja pilsonību piešķirt tikai tiem, kas te bija mituši pirms kara, un viņu mantiniekiem. Tas attiektos vienīgi uz 1,4 miljoniem latviešu un 200 tūkstošiem cittautiešu. Etniskajā ziņā šāds risinājums būtu ļāvis ieņemt līdzvērtīgu pozīciju Eiropas valstu vidū.

Diemžēl mūsu varneši, cenšoties izkalpoties Briseles un Maskavas kungiem, pamatnācijas tiesības pārdeva par sudraba grašiem. Tika izlemts naturalizēt okupantus, arī bijušos krievu militāristus. Piešķirot pilsonību okupantiem, faktiski okupācija tika pasludināta par “likumīgu, tiesisku aktu”.

Pilsoņu kopums tagad ir *atšālējies* – kļuvis par tādu kā skābputru. Līdzās istajiem Latvijas patriotiem klimst “pilsoņi”, kuri nevēlas runāt “suņu mēlē”, kuri nīst pamatnāciju un šo valsti.

Latvija patlaban ir vienīgā valsts Eiropā, kur “demokrātija” veidojas pēc etniskā principa: latvieši balso par latvju partijām, krievi – par krievu. Rezultāts jau iepriekš ir paredzams: ja nebūs deokupācijas, tad nebūs arī demokrātijas.

Varneši joprojām izliekas nesaprotam, ka mazajai Latvijai nav pa spēkam “pārtaisīt” 0,8 miljons iebrāucēju. Netiek ņemts vērā, ka, salīdzinot ar pirmskara laikiem, latviešu skaits Latvijā ir samazinājies par 16%, bet krievu skaits palielinājies gandrīz trīskārtīgi. Īpaši “daudz-nacionāla” kļuva Rīga, kur krievu pieplūde palielinājās 9 reizes.

Ja Eiropas Savienības valstīs svešautiešu īpatsvars caurmērā nepārsniedz 8%, tad mums šis rādītājs ir vismaz 40%. Varnešiem ir pēdējais laiks apzināties šo nenormālo etnisko stāvokli, un turpmākajai naturalizācijai ir jāpieliek punkts.

Censšanās sadzīvot ar Latvijas nīdējiem var beigties ar kapu zvanu.

LATVIEŠU MŪŽS IR ĪSS

Civilizācijas limeni visbūtiskāk nosaka cilvēka mūža ilgums. Jo kulturālāka un bagātāka ir valsts, jo lielāku vecumu spēj sasniegt tās iedzīvotāji.

Pirmskara Latvijā latvieši mūža ilgumā pārspēja frančus, itāļus, austriešus, somus un citas tautas. Zīmīgi, ka Padomju Krievijā cilvēku mūžs bija par 12 gadiem īsāks nekā tolaik Latvijā.

Latviešu dzīves izturību lielā mērā veicināja pārticība. Pirmskara Latvija taču ieņēma 3. vietu pasaulē (aiz Jaunzēlandes un Austrālijas) gaļas patēriņā uz vienu iedzīvotāju un 2. vietu pasaulē (aiz Jaunzēlandes) – piena un piena produktu patēriņā. Jāpiebilst, ka Latvija izcēlās arī ar cilvēku augsto izglītības un kultūras limeni.

Diemžēl Latvijas ziedu laikiem svitru pārvilka pusgadsimtu ilgā okupācija. Un aina krasi mainījās. Visos labklājības rādītājos latviešus izspieda no pirmajām vietām un nostūma uz pakaļgalu. Komunistiskā režīma cirstās rētas joprojām nav sadzijušas. Vēl arvien jāgaida uz “laikiem, ko citas tautas tagad redz”...

Viriešu vidējais mūžs mūsu valstī tagad ir 69 gadi. Bet Itālijā, Austrijā – 77 gadi, Francijā – 78, Zviedrijā – 79 gadi.

Latvijas vīriešu mūžs ir visīsākais Eiropas Savienībā. Latvijas sievietes vidējais mūžs ir 79 gadi, bet Itālijā, Austrijā un Zviedrijā – 83, Francijā – 84 gadi.

Eiropas Savienībā Latvijas sievietes mūža īsumu pārspēj tikai Rumānijas un Horvātijas sievietes.

Ilgdzīvotība Latvijā neatgriezīsies, pirms nebūs veikta deokupācija, dekolonizācija un deboļševizācija.

P.S. Informācijai izmantoti statistikas dati. **V.Ļ.**

LINGVISTISKĀS ATTIEKSMES PROBLĒMA LATVIJĀ

Normunds Melderis

*Turpinājums no
"DDD" Nr.23(301)*

NEPRAST KRIEVU VALODU – KAUNA TRAIPS?

Lingvistiskās domāšanas mantojums Latvijā cilvēku vispārējā attieksmē pret valodām ir saglabājies vēl no PSRS laika perioda. Padomju laikos Latvijā bija pašsaprotams, ka krieviski runājoša cilvēka klātbūtnē latvieši runā krievu valodā. Tas notika gan vienkāršo indivīdu, gan arī valdošās elites līmenī, kas šādi demonstrēja, kādai ir jābūt valodas lietošanas politikai it visur.

Latvijas PSR Komunistiskās partijas Centrālās komitejas pirmie sekretāri un faktiskie dzīves vadītāji Latvijā pārsvarā bija Krievijā dzimuši un latviski vāji runājoši vai vispār nerunājoši cilvēki – J.Kalnbērziņš, A.Pelše, A.Voss, B.Pugo. Izņēmums bija viens no pēdējiem šajā amatā – Jānis Vagris. Tāpēc tolaik augstākajā varā, t.i., Latvijas PSR Augstākās Padomes sesijās no tribīnes viņi runāja tikai krieviski. Analogiska situācija bija vērojama daudzās citās jomās arī citur Latvijā.

Vienlaikus PSRS laikos atšķirīga situācija bija blakus esošajā Igaunijā, kā arī Lietuvā. Tiesa, te ir jāņem vērā, ka Lietuvā arī padomju laikos krievu īpatsvars, vismaz salīdzinot ar Latviju, bija neliels. Taču Igaunijā situācija bija līdzīga Latvijai, un tur gadījumā, ja igauņim kāds kaut ko prasīja krieviski, viņš vai nu jautātāju ignorēja vispār – pagriezās un devās prom, vai pateica kādus kritiskus vārdus par jautātāja valodas izvēli, vai arī apzināti sniedza nepareizu atbildi uz jautājumu. Piemēram, uz jautājumu – kur Tallinā atrodas tas un tas... – igauņis droši rādīja pretējā virzienā. Tā rīkojās lielākā daļa igauņu, kas faktiski ļāva igauņu valodai Igaunijā padomju okupācijas laikā saglabāt krietni labākas pozīcijas un cieņu nekā latviešu valodai Latvijā. Protams, tas nebija tikai jautājums par valodu, bet gan par nacionālo attieksmi vispār – par politiku, ekonomiku, vēs-

turi, ideoloģiju un citiem svarīgiem aspektiem.

Krievu valodas ignorances sistēma Igaunijā bija vispārzināma. Jādomā, tā igauņus (kā nāciju) stiprināja un ļāva viņiem labāk pārciest PSRS realizēto rusifikācijas politiku. Vienlaikus krieviski runājošajiem iebrāucējiem tas lika saprast: ja vēlies tikt pieņemts – lūdzu, mācies un runā igauņiski! Igaunų valodas ziņā nepiekāpīgā politika lielā mērā ir saistīta ar viņu mentalitāti un daudz lielāku valstisko un kolektīvo domāšanu, vismaz salīdzinot ar latviešiem. Tā, piemēram, paši latvieši PSRS laikos šādu igauņu pozīciju neuzskatīja par atdarināšanas vērtni un cienīgu. Drīzāk par nosodāmu un nepamatoti nedraudzīgu pret krieviski runājošiem cilvēkiem.

Latviešu domāšanā kopš okupācijas sākuma, tas ir, kopš 1940. gada ļoti ātri bija iesēdies, ka krievu valoda patiešām ir labākā un vērtīgākā PSRS teritorijā (tāda bija rusifikācijas valodas politika visā PSRS) un arī Latvijā. Lielākās latviešu daļas vidū tas pat īpaši netika apšaubīts.

Vēl viens mentāls faktors ir acīmredzamā latviešu vēlme būt labam kalpam un saņemt par to atzinību no citas tautas pārstāvja.

“Vēl viens mentāls faktors ir acīmredzamā latviešu vēlme būt labam kalpam un saņemt par to atzinību no citas tautas pārstāvja.”

tas pārstāvja. Tā bieži izpaudās pārcenšanās formā, un ne tikai valodas apguves un lietošanas jautājumā vien. Daļēji to varētu arī izskaidrot ar latviešu konformismu – peldēt pa straumi, jo tā ir vieglāk, – bet daļēji ar jau minēto valstiskās domāšanas trūkumu. Ja kāds latvietis nespēja runāt krieviski, tad viņš pats automātiski izjuta kauna un vainas sajūtu, it kā būtu mazvērtīgāks par tiem latviešiem, kas labi runāja krieviski, un, protams, pats par sevi saprotams – arī par krievu (“augstvērtīgākas un pārākas”!) tautības pārstāvjiem. Arī apkārtējie latvieši viņam lika saprast, ka šo acīmredzamo defektu un kauna traipu (ne tikai personīgu, bet arī visas savas un krievu nācijas priekšā!) noteikti vajadzētu novērst...

OKUPĀCIJA TURPINĀS LATVIEŠU UN KRIEVU APZIŅĀS

Diemžēl kopš neatkarības atjaunošanas ne latviešu, ne krievu pārstāvju

apziņās valodas lietošanas politika nav būtiski mainījusies. Jā, jau kopš 80. gadu beigām – vēl PSRS laikos – toreiz Augstākā Padome pieņēma likumu grozījumus, kas latviešu valodai piešķīra valsts valodas statusu; jā, vēlāk, 1991. gadā, Latvija ieguva neatkarību; jā, no Latvijas vismaz formāli tika izvests PSRS karaspēks; jā, Latvija izveidoja savu neatkarīgas valsts pārvaldes sistēmu un likumdošanu; jā, latviešu valoda, grozot Satversmes 4. pantu, ieguva konstitucionālu aizsardzību; jā, Latvijas pilsētās pazuda uzraksti krievu valodā... taču latviešu kā nācijas domāšanu tas diemžēl nespēja mainīt! Attiecīgi arī krievu valodā runājošo domāšanu ne.

Lingvistiskās apziņas situācija Latvijā lielā mērā joprojām ir gandrīz tāda pati vai pat analogiska Latvijas PSR laikiem. Pēc tam, kad Krievijā B.Jeļcinu Prezidenta amatā nomainīja V.Putins, šis valsts ideoloģija būtiska pagriezās uz krievu nacionālismu, pat

šovinismu. Caur Krievijas TV kanāliem šī ideoloģija zibenīgi un atsaucīgi nonāca Latvijas krieviski runājošo prātos un sirdīs.

Lielisks piemērs ir 9. maija pasākumu apmērs Latvijā un Rīgā – salīdziniet situāciju 90. gadu vidū un tagad. Papildus šai un citu vispārēju dzīves vērtību izpratnei un attieksmei pret Latvijas valsti un latviešiem krieviski runājošo vidū arvien vairāk ir vērojama tendence nerunāt latviski. Piemēram, ja 80.gadu beigās un 90.gadu sākumā arī tie cilvēki, kas nerunāja vai slikti runāja latviski, tomēr to mēģināja darīt, tad tagad arī tie, kas labi runā latviski, to dara nelabprāt vai principiāli nerunā vispār. To nodrošina gan nemitīga un sistēmiska latviešu piekūpības valodas ziņā, kas krieviski runājošo izpratnē nozīmē, ka abas puses šo lietu kārtību akceptē, gan vispār pastāvošā krievu valodas pašpietiekamība Latvijā.

Darba sludinājumos redzam, ka krievu valoda tiek pieprasīta tikpat lielā mērā kā latviešu, lai gan

tā tam nevajadzētu būt, vēl jo vairāk 20 gadus pēc Latvijas valsts neatkarības atjaunošanas! Tas faktiski nozīmē, ka ikvienam krieviski runājošam cilvēkam Latvijā nav jārunā latviski, ja vien viņš nestrādā kādā noteiktā amatā, kas kategoriski un obligāti prasa latviešu valodas lietošanu, bet savukārt latviešiem, gan nonākot dažādos amatos, gan sadzīvē, ir jārunā krieviski... Šī latviešu personiskā valodas politika pārvešas kopējā latviešu nācijas politikā. Un līdzīgi kā padomju laikos gadījumā, ja kāds apkalpojošā sfērā strādājošs latvietis neprot vai apzināti nelietos krievu valodu, tad noteikti saņems no krieviski runājoša cilvēka (labākajā gadījumā) pārmetumus vai (sliktākajā gadījumā) rupjas lamas par neaptēstību, nepiemērotību savam darbam vai necieņas izrādīšanu pret krievu tautu un valodu. Šādā gadījumā latvieti kauninās arī otrs latvietis... Kā piemēru, kas šo situāciju labi ilustrē, var minēt “Narvesen” pārdevēja Daces Kalniņas konfliktu ar kādu krieviski runājošu personu, kas savulaik guva plašu atsauksmi medijos.

PIEKĀPĪBA PRET AGRESIVITĀTI?

Tieši latviskā filozofija “Tikai mieru, izvairīties no konfliktiem!” ilglaicīgas valodas politikas rakursā dod nevis pozitīvus, bet gan negatīvus rezultātus. Kā sliktu, bet uzskatāmu piemēru var minēt pirms kāda laika “Latvijas Avīzes” lasītāja aprakstīto novērojumu zaļajā tirdziņā Berga bazārā – jauna latviešu pārdevēja, kas īsti nesaprata, ko viņai bija prasījusi krieviski runājoša pircēja, pēc konsultācijas (iztulkošanas) ar savu kolēģi atvainojās pircējai, ka nav sapratusi viņas teikto, nevis otrādi (krieviski runājošā pircēja neatvainojās, ka, ilgi dzīvodama Latvijā, nav apguvusi latviešu valodu). Un šādas situācijas atkārtojas 90 gadījumos no 100! Tas ir latviskās un krieviskās mentalitātes un domāšanas limeņa jautājums. Piekāpība pret agresivitāti. Būtībā Latvijā tagad tieši krieviski runājošie valodas ziņā liek lietā pamatnācijas politiku, kamēr latvieši samierinās ar domāšanu un uzvedību, kas būtu raksturīga no malas ienākušai minoritātei.

Kā vēl viens svarīgs aspekts ir jāmin arī Latvijas Republikas valsts elites rādītā piemēra efekts. Ja mēs paraugāmies uz valsts augstākajām amatpersonām, proti, valsts prezidentiem, tad ir jāatzīst, ka no līdzinējiem kaut cik cienīgu latviešu valodas lietošanu

“Tieši latviskā filozofija “Tikai mieru, izvairīties no konfliktiem!” ilglaicīgas valodas politikas rakursā dod nevis pozitīvus, bet gan negatīvus rezultātus.”

ir spējusi demonstrēt vienīgi V.Vīķe-Freiberga. Te gan uzreiz ir jāatgādina, ka viņa krieviski nemaz neprata runāt! Tāpat būtu jāmin arī fakts, ka tieši V.Vīķe-Freiberga savulaik atmeta atpakaļ Saeimai Valsts valodas likumu, kurā bija iekļauts valsts valodas nostiprinājums privātajā sfērā.

Katrā gadījumā kaimiņvalstu – Igaunijas un Lietuvas – prezidentu stāja al-

laž šajā ziņā ir bijusi daudz spēcīgāka, daudz nacionālāka. Līdzīgu ainu varam vērot arī citu Latvijas un pārējo Baltijas valstu augstāko amatpersonu salīdzinājumā.

Kāda tauta – tāda ir politiskā elite! Pastāv reāla cēloņsakarība starp indivīda uzskatiem un rīcību un nācijas uzskatiem un rīcību – kā kopējā vidējā summā.

Turpmāk vēl...

ATKLĀTI JAUTĀJUMI SAEIMAS DEPUTĀTIEM

Kādēļ jūs nerūpējaties par manām cilvēktiesībām? Man ik uz soļa piespiesti ir jāklusās krievu – OKUPĀCIJAS LAIKA – valoda. Pietiekami daudz esmu to dzirdējis un bijis spiests lietot Mordovijas lēģeros! Kādēļ vēl joprojām nav veikta deokupācija un dekolonizācija?

Kāpēc palikāt vienaldzīgi pret “smadzeņu skalošanu” – uzbāzīgajām eiro reklāmām, kurās tika tērēta nodokļu maksātāju nauda. Vai tad šo naudu nevarēja izmantot nopietnākām vajadzībām? Nedomāju, ka tā bija kādas partijas reklāma, ko tā apmaksāja no savas kases.

Vai ebreji nav nokavējuši meklēt bijušos žīdu īpašumus? Manuprāt, viņi ar ASV palīdzību cenšas padarīt sevi par izredzēto nāciju. Interesanti, vai juridiski pareizi žīdi pārtapa par ebrejiem okupācijas laikā?

Valters Rudzītis

Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks

INTERESANTA GRĀMATA

Vitālijs Giberts “NĀKOTNES MODELĒŠANA”

Nepieredzētupopularitāti ir ieguvusi jaunā apgādā “Vieda” izdotā ekstrases Vitālija Giberta grāmata “Nākotnes modelēšana”. Pēc strauji, pāris nedēļu laikā izpirktais tirāžas tā ir iespiesta atkārtoti – tādēļ nenokavējiet to iegādāties Latvijas grāmatniecās!

Vitālijs Giberts raksta: “DOMAS IR MATERIĀLAS. Visi kopš dzimšanas to zina. Taču svarīga ir

prasme uzņemties atbildību par savām domām – tāpat kā par savu rīcību. Domās bieži vien vairāk ietekmē mūsu dzīvi nekā nepareiza rīcība. Mēs tik bieži pārmetam sev par savu rīcību, nesaprazdami, ka tā vienīgi atspoguļo mūsu domas. Kāda jēga ir cīnīties pret problēmu sekām? Tās vienmēr atkārtosies atkal un atkal, ja nebūs likvidēts cēlonis.”

Grāmatas autors Vitālijs Giberts ir realitātes šova “Ekstrasensu ciņas” vienpadsmitās sezonas uzvarētājs, viņš ir ne vien prasmīgs dziednieks, bet arī apguvis hipnozes un pašhipnozes spējas. Grāmatas lasītājus viņš uzrunā: “Es iesaku jums vairāk pievērsties sev iekšēji – izvākt visus liekos krāmus un iesviest tos atkritumu bedrē, biežāk ieiet savā tīrā iekšējā mīlestības telpā, kurā var radīt visus savai dzīvei nepieciešamos notikumus.”

APSVEIKUMI JAUNAJĀ GADĀ

Lai 2014. gada ugunīgais kumelš nes Jūs patiesas izdošanās, milestības un laimes virsotnēs! Veiksmi!

Jūsu
“Latgales druka”

***

Vēlam veselību un sirds gudrību, drosmi un iespējas dzīvot saskaņā ar savām vērtībām!
Panākumiem bagātu 2014.gadu!

Jūsu
“Latvijas Pasta” Abonēšanas daļa

***

Lai iecerēm dzīvei, darbiem labvēlīgs Jaunais gads!
Tauta dzīvo cerībā, ka reiz tā diena beidzot nāks, kad būs īsta brīvība, Cilvēks, zeme atdzimt sāks.

*Lai katrā ģimenē un sētā,
Kur latuju vārdi skan,
Ir galdā rudzu maize svētā,
Un maizei līdzī miers un prieks!
Visbaltāko laimi Latvijai!*

Ticību un rosmi vēlot,
8.Valmieras Aizsargu pulka vadība

***

Labu redzēt, labu dzirdēt, labu darīt un labus ceļus staigāt!

“Jelgavas tipogrāfijas” vārdā,
Ivonna

***

Lai Jaunā gadā Jums netrūkst spēka, izturības un veiksmes!

*Lai latviešu tauta vienotībā spēj apturēt un pārtraukt
Latvijas valsts nozagšanu,
Pilsonības izdāļāšanu un
Valsts teritorijas izpārdošanu svešiniekiem!*

Leons Laitāns

***

Lai Jaunais gads visam jūsu kolektīvam nes veiksmi personīgajā dzīve un mums visiem enerģiju cīnoties par MŪSU LATVIJU!

Valters Rudzītis

***

“Tur, kur netic garīgajam spēkam, viņa spējai cīnīties, uzupurēties, uzvarēt, tur sabiedrība nolemta sastingumam un postam.”

Tā rakstīja jau pirms 90 gadiem Rainis.
Paldies Jums par šo lielisko iespēju šodien lasīt “Dzīvo Ētiku” un mācīties saprast, “ka ir kaut kas augstāks nekā visas cīņas dēļ maizes un dēļ ērtībām, ir kaut kas augstāks, ko just var, bet ne izsacīt.” /Vensku Edvards 19. g.s./

Pateicībā
Ausma un Raimonds

***

Mīlie draugi!
Novēlam laimīgu Jauno gadu cerībā, ka reiz beigsies kangaru pret latvju tautu vērstais genocīds. Vai ilgi jāgaida taisnības stunda, ko pareģoja Finks? Komunisti un čekisti ir pietiekoši iznīcinājuši un izzaguši Latviju. Būsim stipri un vienoti. Jaunā Atmoda patrieks kangarus un jūdusus, kas barojas no latvju tautas asinīm un sviedriem.

Laimīgu Jauno gadu!

Lotārs Stūre ar ģimeni

***

Gaišu, Veiksmīgu Jauno 2014. gadu!

Maiga Guna Jākobsone

Turpinājums no 1. lpp.

Edmunds Jansons: Terapeits nav agresīvs savā darbībā. Ķirurgs, traumatologs kaut ko veic – operē, griež, un viņam ir vajadzīgas dažādas tehnoloģijas. Bet terapeita tehnoloģija ir viņa paša smadzenes un maņas – redze, dzirde, oža, tauste. Balstoties uz tā, ko iegūstam, ar cilvēku aprunājoties, papildus, protams, izmantojot mūsdienu tehnoloģijas un izmeklēšanas metodes, mēs varam visu sintezēt un atrast, kas tad īsti cilvēkam ir par vainu. Bieži vien tas nav nemaz vienkārši. Bieži cilvēks ienāk slimnīcā un brīnās: kā tas var būt, ka joprojām viņam nav noteikta diagnoze? Bet tā kādreiz mēdz būt.

DDD: *Tātad ārsti nezina, kas šim cilvēkam īsti kaiš?*

E.J.: Jā, reizēm slimība ir pārāk sarežģīta, mīklaina un uzreiz pilnībā neizpaužas. Ir tā saucamā priekšvēstneša stadija, kas ne visām slimībām ir. Piemēram, nogurums, kas varētu būt viens no priekšvēstnešiem kādai slimībai, bet gadās, ka to uzreiz mēs nezinām. Tas varētu būt vīruss, ko cilvēks ir pārslimojis un drīz būs vesels, tā varētu būt onkoloģiska saslimšana, kas prasīs daudz liekāku laiku, tā varētu būt kāda endokrīna slimība, piemēram, cukura diabēts, kas būs jāārstē visu viņa mūžu.

Tāpēc, balstoties uz tā, ko cilvēks stāsta, ne vienmēr mēs varam uzreiz konkrēti kaut ko pateikt. Ir situācijas, kad slimība it kā nobriest, un, redzot šo cilvēku jau pēc kāda laika, ataut īstenība, kas šim pacientam kaiš.

CIK DAUDZ MĒS DRĪKSTAM SLIMOT?

DDD: *Saslimis cilvēks parasti dodas pie ģimenes ārsta. Ar ko terapeits atšķiras no ģimenes ārsta?*

Edmunds Jansons: Ģimenes ārstu institūcija kā medicīnas nozare ir tikusi radīta pēdējo 20 gadu laikā. Agrāk bija iecirkņa terapeiti, kuri arī devās mājās vizītēs, nosūtīja kādu pacientu pie ķirurga vai cita speciālista. Tagad ģimenes ārsta iespējas ir it kā plašākas – viņš ir sagatavots tam, lai veiktu arī kaut kādas minimālas ķirurģiskas iejaukšanās, piemēram, uzgriezť augoņi, uzlikt kādu šuvīti, viņš varētu veikt injekcijas, pieņemt dzemdības, ja tas ir vajadzīgs. Tātad viņš ir drusku neirologs, drusku ginekologs, drusku ķirurgs, drusku dermatologs un, protams, arī internists. Ģimenes ārsts tiek uzskatīts kā centrālā persona, kurš izšķir, kur konkrēto pacientu, ja pats netiek galā ar problēmu, nosūtīt. Viņam ir jābūt zinošam un varošam speciālistam, kurš ir ar diezgan lielām pilnvarām – spēj dot pāreizos padomus.

LAI MŪSU VALSTS,

DDD: *Vai, jūsuprāt, ģimenes ārsti ir pietiekami kvalificēti?*

E.J.: Mēs esam viena un tā pati kolēģu grupa. Strādāju medicīnā jau 30 gadus un savus kolēģus diezgan labi pazīstu, tāpēc varu teikt, ka ir ģimenes ārsti, kas tik tiešām ir ar lielo burtu. Viņu dzīve nav viegla, jo, pateicoties savām spējām, viņiem ir ievērojami daudz hronisku slimnieku. Un pretēji – ir arī tādi ģimenes ārsti, kas ir ne tie labākie. Bet mēs jau visās profesijās varam atrast labus speciālistus, viduvējus un ne tik labus.

Medicīnā viss rezultāts ir cilvēku veselība un dzīvība, un tas jau ir nopietni. Tomēr negribētu teikt, ka ģimenes ārsti ir

Savienībā ikdienas spriedzes dēļ ir kādi 50 miljoni psihiski nelīdzsvarotu cilvēku. Mēs jau labu laiku esam Eiropas Savienībā – šajā jaunajā sistēmā, kur katrs cilvēks cīnās par sevi. Pat ļoti labi situēti, jauni cilvēki cieš no tām pašām kaitēm, kas varbūt raksturīgas ir veciem cilvēkiem. Tas liek nopietni padomāt!

DDD: *Ko jūs ar to domājat – psihiski nelīdzsvaroti?*

E.J.: Varu pateikt tikai to, ko prese ziņoja. Tie ir cilvēki, kas ir emocionāli nestabili, kuri varbūt ļoti ekspansīvi reaģē uz notiekošo. Domāju, ka šādu piemēru netrūkst – sabiedriskās vietās, uz ielas,

“Tad nu iedomājieties, ja Eiropas Savienībā ir 50 miljoni (tā nav tikai viena pilsēta, bet gan vesela valsts!) būtībā potenciāli vājprātīgu cilvēku, kuri nevalda pār savām emocijām!”

trolejbusā, vilcienā varam redzēt, ka kāds pēkšņi par kādu nieku sacel traci.

DDD: *Tā gan ir bijis visos laikos...*

E.J.: Jā, šis ir labs piemērs, lai saprastu, kas ir psihiski nelīdzsvarots. Tad nu iedomājieties, ja Eiropas Savienībā ir 50 miljoni (tā nav tikai viena pilsēta, bet gan vesela valsts!) būtībā potenciāli vājprātīgu cilvēku, kuri nevalda pār savām emocijām! Tas ir tāds eksplozijas variants – viens sāk, un viss aiziet...

DDD: *Masu psihoze.*

E.J.: Tā ir mūsdienu sabiedrības attīstības nelai-me. Manuprāt, mūsu senči bija daudz līdzsvarotāki.

Es domāju, ka lielās pilsētas un milzīgā cilvēku masa būtībā rada šo ļoti aizkaitinošo efektu. Pats to jūtu. Ja kādu brīdi atvaļinājuma laikā padzīvoju ārpus pilsētas, tad, ierodoties Rīgā, pirmais, kas nospiež, ir troksnis, pie kura ikdienā esam pieraduši, un ļoti saspringtā atmosfēra. Domāju, ka cilvēki, kuri dzīvo teritorijā, kur viņiem apkārt ir daudz vietas, ir daudz līdzsvarotāki nekā tie, kuri dzīvo pilsētās. Tāpat ir arī ofisos, kur cilvēks pie cilvēka sēž, – tur visu laiku valda saspringums, un cilvēks nevar atpūsties, pabūt viens ar sevi. Tas neapšaubāmi rada spriedzi, un varbūt šobrīd Eiropas Savienībā tie vairs nav 50, bet ir jau 60 vai 70 miljoni, kas nonākuši diskomfortā. Tas ir tāds mūsu laikmeta temps, kas tiek uzspiests – vai nu tu to izturi vai ignorē. Viens no risinājumiem – atrast kādas lauku mājas un dzīvot tur.

DDD: *Piekrītu, ka dzīve laukos, nevis pilsētās cilvēkam ir vispiemērotākā. Ja cilvēce vēlas sev nākotni, tad pamazām ir jāatsakās no lielpilsētām. Tomēr šobrīd pasaule ir tāda, kāda tā ir: spriedze ir liela, bet vidusmēra apziņas izturi-ba – maza. Cilvēks ir nonā-*

cis pasaulē, kas ir kņadas un nemiera pilna, kur tiek propagandētas antivērtības, un vairums nespēj atrast savu enkura tauvu, ir zaudētas garīgās vērtības un līdzsvara punkts.

E.J.: Garīgās vērtības ir noliktas malā un aizmirstas. Man liekas, ka savu svarīgumu ir zaudējusi ģimenes institūcija. Mēs redzam, ka notiek daudzi šķiršanās, precēšanās procesi. Bet netiek izcelti cilvēki, kas ilgus gadus, visu mūžu ir nodzīvojuši kopā. Tā vietā tiek rādīts, kā sabiedrībā pazīstami cilvēki šķiras – otro, trešo reizi, un bērni ir no daudzām laulībām...

Tāpat jauni cilvēki dzīvo kopā bez jebkādam juri-diskām saitēm. Mūsu vecākiem un iepriekšējam paaudzēm, lai nu kā kādreiz ir gājis, bet ģimene

ir bijusi svēta. Pie mums, Latvijā, šāda stabila ģimene šodien jau ir neparasta parādība.

Otrkārt, mums katram ir sava dzimtā vieta – sava Dzimtene. Tā vieta, kur esi piedzimis, izaudzis, tevi saista. Tāpēc tas, ko redzu šobrīd, man sāp.

DDD: *Tas, ka latvieši neaizstāv un nerūpējas par savu Dzimteni?*

E.J.: Ja 200 000 cilvēku no Latvijas emigrē, par kaut ko liecina. Grūti iedomāties, kā viņus dabūt atpakaļ.

Mani sāpina, ka nav šīs dzimtās vietas, savu sakņu sajūtas, bet ir uzskats, ka vari dzīvot jebkur, lai tik tev būtu biezāka maizes šķēle un naudas maks. Es pāris mēnešus esmu dzīvojis ārpus Latvijas, bet mani ātri vien sāka mocīt nostalgia. Vācijā, kas ir visnotaļ sakārtota, laba valsts, kur daudz kas patika, man ļoti drīz gribējās atpakaļ – uz Latviju. Reiz, kad Vācijas zoodārzā izdzirdēju latviešu valodu, man bija sajūta, it kā būtu iedzēris kaut ko reibinošu! Starp citu, kad tu šeit uz latvieti skaties un dusmojies, tas ir viens, bet, kad atrodi ārpus Latvijas, tad šis izjūtas mainās.

NOTIEK KAUT KAS NEPIELAUJAMS!

DDD: *Varbūt latviešu aizbraukšana liecina par mūsu tautas slimību? Šī kaite izpaužas gan kā ģimenes vājums, nespēja mīlēt un aizsargāt Dzimteni, pašizliedzības un pašcieņas trūkums, patoloģisks glēvums cīņā par savas tautas interesēm, par okupācijas seku novēršanu. Cilvēks prasa tikai, ko valsts tev var dot, bet nav gatavs iesaistīties, lai valsti, savu Dzimteni un tautu atveseļotu.*

MŪSU ZEME BŪTU MŪSU!

Edmunds Jansons: Laikam neesmu sabiedrības slimību dziļš speciālists, bet saprotu, ka ir kaut kādas nenormālas tendences visā pasaulē. Pavisam nesen ieskatījos žurnālā “National Geographic”, kurš izdots Latvijā kā jubilejas numurs. Tur bija publicētas arī fotogrāfijas ar Amerikas iedzīvotājiem, kas ir sajaukušies (ebreji, indiāņi, spāņi – baltā rase, dzeltenā), pat sejas pantos varēja redzēt, un, kad jautāja, pie kādas rases viņi pieder, tad nosauca, ka ir baltās, dzeltenās, vēl kādas rases pārstāvis vienlaicīgi... Tad es nojautu, ka šī problēma, kas mums šeit varbūt tikai tuvojas, pasaulē ir diezgan nopietna – tautas ar dažādu kultūras mantojumu tiek sajauktas. Un šī, man šķiet, jau ir globāla problēma, ne tikai Latvijas vai Eiropas. Notiek kaut kas nedabisks – nepieļaujams!

DDD: Pasaules zinātnieki, etnologi savā pētījumā ir brīdinājuši, ka tauta, kuras kopskaits etniskajā teritorijā krītas zem 75 procentiem, vairs neattīstās, un tās eksistence ir apdraudēta. Rīgā latviešu ir tikai 30 procenti, Latvijā kopumā – nedaudz virs 50 procentiem...

E.J.: Mums mēģina stāstīt, ka pāri 50 procentiem...

DDD: Jā, nu, lūk. Tāpēc, vai piekriņāt, ka okupācijas sekas ir ļoti būtiski ietekmējušas šo nepatīkamo ainu?

E.J.: Es nevaru teikt, ka nepiekrītu. Daļai cilvēku, kas te ir ievesti, Latvija ir kā “apsolitā zeme”, bet mums piespiedu kārtā ar viņiem ir jādzīvo.

Turklāt te notiek vēl kāds process, par kuru neaplabrāt runājam, – mūsu zeme tiek pilnīgi nemanot uzpirkta. Okupācija bija sāpīgs, starptautiski redzams process, bet šobrīd notiek klusa mūsu zemes uzpirkšana. Grūti iedomāties, ka mums vienkārši vienā brīdī nepaliks vairs savas zemes, jo bagāti cilvēki no ārzemēm visu būs pārņēmuši savā īpašumā. Uzskatu, ka tagad ķīnieši ir vieni no tiem, kas rada pietiekami lielu problēmu.

Vai saukt to par okupāciju vai tamlīdzīgi? Nezinu, kā to nosaukt, ja svešā valstī ienāk cilvēki, kas pārpērk šo zemi, bet mēs kļūstam it kā īrnieki paši savā zemē. Tā ir vismulķīgākā lieta.

DDD: Šādā veidā arī palestīnieši zaudēja savu zemi.

E.J.: Un latviešiem šī vairs nav problēma, kas bija pirms 40 vai vairāk gadiem. Mūsu zemes atņemšana turpinās, un pavisam citā veidā.

“ZELTA TEĻŠ” UN VAIRĀKAS SŪCES LAIVĀ

DDD: Jūs lieliski ieskicējāt it kā slimības apveidu, izpausmi. Bet ārstam, manuprāt, ir svarīgi meklēt tās cēloni. Vai piekritisīt, ka tautas psihe ir izmainīta, jo garīgi veselīga tauta nekad nepieļautu šādu zemes izpārdošanu? Ne jau pēkšņi, no zila gaisa latviešiem parādījās tendence atbrīvoties no savas zemes – šī ir kāda traumatiska cēloņa izpausme. Ir kāds robs mūsu tautas pašapziņā, ko apstiprina arī etnologu pētījums, par kuru jums teicu. Tātad milzīgā svešautiņu jeb okupantu un kolonistu piespiedu klātbūtne iznīcina mūsu tautu – vai piekriņāt?

Edmunds Jansons: Laikam šobrīd esam atdevušies zelta teļam un gatavi jebko nomainīt pret mantiskām vērtībām. Cilvēkiem šķiet, ka viņus laimīgus darīs naudas daudzums – viņš var pārdot savu māju, savu zemi, visu nomainīt pret naudu. Protams, naudai ir kaut kāda nozīme mūsu dzīvē, bet, kā jau runājām, ir arī garīgās vērtības, kas ir mūsu senču mantojums. Nekur citur mēs savu senču mantojumu nevarēsim baudīt, tikai mūsu zemē. Man varētu maksāt milzīgu naudu, bet es neteiktu: te man nekas nav vajadzīgs! Salīdzinoši nauda man liekas kaut kas pavisam tik mazvērtīgs.

Ja esi apmaldījies mežā, tad ir pilnīgi vienalga, vai tev ir viens santims kabatā vai čemodāns ar miljoniem

– tev nav pilnīgi nekādas priekšrocības, lai izkļūtu no tā meža. Tā ir vienīgi tava māka, zināšanas, bet naudai tur nebūs nekādas nozīmes. Un problēma ir tā, ka, tikko mēs atrodamies sabiedrības attiecībās, nauda mums rada ne vien iespējas un varēšanu,

“Okupācija bija sāpīgs, starptautiski redzams process, bet šobrīd notiek klusa mūsu zemes uzpirkšana.”

bet arī ilūzijas un atkarību.

DDD: Tad, jūsuprāt, latviešu posts ceļas no vēlēšanās kalpot “zelta teļam”?

E.J.: Par zelta teļu mēs jau sen zinām. Gadu tūkstošiem cilvēks tam ir klanījies.

DDD: Tomēr gribu jautāt jums par dekolonizāciju. Vai jūs piekriņāt, ka dekolonizācija mūsu tautai ir vitāli nepieciešama?

E.J.: Jūs gribat no manis dzirdēt atbildi, vai mums tiešām ir jāparāda viņiem ceļš uz Austrumiem?

DDD: Jā, un, protams, ar likuma spēku! Ir daudzi procesi valstī un sabiedrībā, kas ir jāatrisina pašā saknē – tātad radikāli.

E.J.: Ir daļa citu tautību pārstāvji, kas tikpat slikti jūtas šajā valstī kā mēs. Bet no tiem, kuri uzskata, ka šeit viņi var valdīt kā ienācēji, būtu jāšķiras. Tomēr ar tiem, kuri šeit ir piedzimuši un uzauguši jau vairākās paaudzēs, tā nevar, jo viņos radīsīm nevajadzīgu naidu.

DDD: Padomāsim bez emocijām – ja ir bijusi okupācija un kolonizācija, tātad starptautisks noziegums, tad ir jāseko deokupācijai un dekolonizācijai, tātad šī nozieguma rezultātā radīto seku novēršanai. Tieši šī netaisnība – okupācijas un kolonizācijas seku nenovēršana – kurina naidu. Tas nozīmē, ka visiem tiem, kas Latvijas teritorijā bez latviešu tautas piekrišanas ir iebrāukuši okupācijas laikā no okupētājvalsts, ir jādodas prom. Jādodas prom ir arī viņu pēcnācējiem. Izņēmums ir jauktās ģimenes, kurās viens no vecākiem ir Lat-

vijas pilsonis saskaņā ar 1920. gada Miera līgumu – viņi var izvēlēties. Vēl izņēmums varbūt būtu tie, kuri ar savu darbību parāda īpašu lojalitāti pret latviešu tautu un valsti. Ja kādam gribas šeit palikt – tad lai darbos parāda mīlestību un rūpes!

E.J.: Jā, es jums piekriņu. Bet mēs savu skatu vērsām it kā vienā virzienā, nepamanot, ka mūsu kuģim ir vēl citi caurumi, un tas var novest pie kuģa nogrimšanas. Godīgi sakot, tad ir jāpadomā, ko darīt ar to sūci, kas tagad rodas.

DDD: Taču sūce, kas ir radusies sen, mūs jau gandrīz ir noslīcinājusi. Ir taču jācinās ar abām sūcēm!

E.J.: Piekrītu jums. Ideāli jau būtu, ja man kā mazas tautas pārstāvim mana valsts, mana zeme būtu mana. Bet tas iespējams tikai tad, ja ir simtprocentīga izolācija – apvelk apkārt drātis, elektrisko žogu.

DDD: Pēc dekolonizācijas Latvijā varētu palikt ne vairāk par 20 procentiem citu tautību pārstāvju, kas vairs neapdraudētu mūsu tautas eksistenci. Nosacīts žogs tik tiešām ir jāapvelk – valsts drīkst regulēt migrācijas procesus, jo tas ir nacionālās drošības jautājums.

E.J.: Diemžēl pasaule ir tāda, ka šī migrācija pastāv. Mums šobrīd nesāp galva tāpēc, ka pie mums nav ievests 10 000 pārbēdēju no Somālijas vai citurienes. Itālija uztraucas, Vācijā biju pārsteigts redzot, ka turki parkā cep gaļu un spēlē futbolu, bet tur nav neviena vācieša. Bet, kad aizbraucu uz Parīzi un eju, piemēram, pa Elizejas laukiem un filmēju, uz mani lūkojās vairāk tumšādainu nekā baltu francūžu.

Turpmāk vēl...

Intervēja Līga Muzikante

APVIENOSIMIES!

Latvija atkal ar viltus solījumiem (ar tautai nezināmiem nolīgumiem!) ir iesaistīta Eiropas federālās valsts nodibināšanā – gribam to vai negribam.

Vācija ilgojas pēc savas nacionālās valūtas – markas. Anglija ar 2017. gadu plāno izstāties no Eiropas Savienības. Spānija ilgojas pēc savas valsts neatkarības. Itāli kā vienota tauta iziet ielās, lai aizstāvētu savu lauksaimniecību un vietējās ražotnes. Grieķi pieprasa Eiropas solito labklājību, kuru nav saņēmuši.

Latvija gāžas bezdibeni dažu alkatīgu, varu sagrābušu valūtas spekulantu un kangaru vainas dēļ.

Esam zaudējuši gan materiālās, gan arī savas garīgās pamatvērtības. Tās ir jāatgūst! Tāpēc apvienosimies ap patiesām vērtībām, iziesim ciņā pret svešo diktātiem! Apvienosimies sevīs, savas tautas un valsts labā!

Lilija Treice

AR DZIEDĀŠANU UN DANCOŠANU VIEN NEPIETIEK!

Jānis Rolavs

Anglijā

BNN (Baltic News Network) sagatavotajās ziņās lasīju antropologu atziņu, ka ar dziedāšanu un dancošanu vien mums nepietiek... Latvieši labprātāk pulcējoties kopā koros, deju grupās un sestdienu vakaru pārrunās, bet padomju mantojums liedz apvienoti aizstāvēt savas tautas intereses. Tāds ir viņu atzinums! Kā zināms, antropoloģija ir zinātne par cilvēku.

Dziesmotā revolūcija izgāzās ar integrācijas fiasco. Ar dziesmām, dejām un parunāšanos pie ugunsкура nevar aizklāt, piedodiet, pliku dibenu. Un lai kā arī tas nebūtu – latvieši ir zaudējuši uzticību cits citam. Latvietis nodeva latvieti, un starp latviešiem ir vēl tādi, kuri sastādīja deportējamo sarakstus un spīdzināja savus tautiešus čekas pagrabos. Viņu vārdus sagrauz kodes čekas maisos.

Ar laipošanu vien nepietiek – beidzot ir jāpieņem stingrāka stāja un jānosauca, kas ir Latvijas saimnieks. Bet, ja kādam nepatīk, lai tāds iet meklēt sev labāku vietu.

Latvijas nelaime ir tā, ka visu nacionāli domājošo intelligenci pamatīgi izrāvēja divas okupācijas – ar slepkavībām un deportācijām. Sibīrijā un bēgļu gaitās izmira daudzi patrioti. Vārdu sakot, nacionālā intelligence tika iznīcināta vai izmira. Okupācijas gados stipri tika iedragāta tautas pašapziņa, pašcieņa un ticība saviem spēkiem. Latvijas attīstība ievirzījās nepareizās slīdēs – nebija vairs nacionālās intelligences.

Nāk prātā kāds raksts agrākajā “Ciņā”, kur bija teikts: “Mēs izaudzināsim

tādu paaudzi, kas neizrādīs vairs nekādu pretestību pret jebkādiem likumiem.” Tieši tas nu ir noticis. Latvijas varas vīri loka muguras okupantu paliekām, politiķi kļuvuši glēvi –

zaudējuši drosmi iestāties par taisnīgumu, ļaujot svešiniekiem mīdīt visu, kas latviešiem svēts. Ļoti daudziem latviešiem vēl ir padomju laika domāšana. Viņiem ir iepatēts, ka leģionāri bija fašisti (vārds, ar ko komunisti apzīmēja visus citādi domājošos) un nacionālie partizāni bijuši “bandīti”. Bet latviešu legionāriem (Ulmaņlaikā uzaugušai paaudzei) pietika patriotisma iziet frontes grāvjos, taču tagad politiķi ir par glēviem, lai izrādītu vīrišķību.

Mēs trimdā gan zinājām, cik bargs ir okupācijas režīms, cik daudz ciešanu un moku ir jāizcieš latviešu tautai, bet nebijām iedomājušies, ka jaunā paaudze palēnām tiks pieradināta pie režīma nostādnēm. Ir jau piedodams, ka vairs, kas nodarbināti savā darbā, par politiku maz domā, atstājot to padomju laika domāšanai – paļaujoties uz valdību. Bet visa mūsu dzīve taču ir saistīta ar politiku – agrāk vai vēlāk tā mūs skars!

Pamatots ir ekspertu atzinums, ka latviešu atmiņa ir saistīta ar padomju laika uzskatiem, kad arodiedrības bija kopā ar apspiesto režīmu un neaizstāvēja strādnieku intereses. Antropologs Klāvs Sedlenieks uzskata, ka latvieši (kā kopība) nav pieraduši aizstāvēt savas intereses, tāpēc valsti trūkst organizatorisku uzskatu, ko izbeidzis padomju režīms.

Mums ir jāmainās!

VĒSTULE

DOLES SALAS IEDZĪVOTĀJI AIZSTĀV OSVALDU MIGLU

Labdien, cien. “DDD”!

Bijām priecīgi pārsteigti par Jūsu drosmi publicēt Vaeoloģijas fonda vēstuli par Osvaldu Miglu (skat.: “DDD” Nr.22(300) “Vai Osvalds Miglam ir spriesta taisna tiesa?” un interviju ar zvērinātu advokātu Saulvedi Vārpīņu. – Red.piez.). Jau bijām zaudējuši cerības par kādu patiesības publikāciju masu saziņas līdzekļos, jo melu informācija vien tiek sniegta.

[..]

Osvalds tagad ir četrās sienās, bez kustībām un svaiga gaisa – trīs gadus betona būrī šis nepatiesi notiesātais dabas bērns nav redzējis pasauli! Arī ārā, kur no rīta plkst. 8 laiž pastaigāties, nav ne zāļītes, ne koku – redz tikai kabatas lieluma debes gabaliņu... Vairāk nekā trīs gadus – no galda līdz gultai 20 kvadrātmētru istabā, 4 cilvēki divos stāvos un turpat vēl tualetes pods. Viens

Doles salas
vecā gala iedzīvotāju vārdā,
Marija

Vēstule ir publicēta saīsināti

VĒSTULE

KĀ SKĀBEKLIS!

L.cien. “DDD” redakcija!

Miļš paldies par Jūsu veidoto avizīti. To pasūtīju arī 2014. gada pirmajam pusgadam, jo tā man ir kā skābeklis, medikaments, gaisma, saule! Ar nepacietību gaidu katru tās numuru un izlasu visiem rakstiem katru vārdu, jo tie man dod spēku dzīvot. Tiek atspoguļota mūsu dzīves realitāte šodien. Kā jau visās avizītēs, arī gada pēdējā numurā (Nr.24(302)) visi raksti bija patiesi reāli.

Kā vienmēr, ļoti patika Aivara Gardas raksts “Jauno Pasauli gaidot”. Rakstā katrs vārds ir savā istajā vietā. Cik patiesi, tād skaisti vārdi ir veltīti latviski runājošajam pūlim. Tas tik tiešām neko nav mācījis, bet ir kļuvis arvien stulbāks. Kaut vai ikdienas piemērs – kāda 64 gadus veca pensionāre mani bailīgi pamāca neko neīknot par šīs dienas neēdībām, sakot: “Jūs tā nerunājat, citādi jūs pazudīsiet bez vēsts, un neviens nezina, kur esat!” Kad runāju par okupantiem, tad viņa viņus vienmēr aizstāv...

G. Bērziņa
Jēkabpīlī

SARGĀSIM SAVU BĒRNU!

Arnis

Raiskumā

Reiz žurnālists Stendzenieks atklāja, ka Sorosa fonds atbalsta geju un lesbiešu “Mozaiku”. Desmit gados šo perversiju popularizēšanā esot ieguldīti ap 70 miljoniem latu. Pat Latvijas izglītības programmā ir ticis “integrēts” punkts, kas atbalsta degradāciju, tas ir, izposta bērniem normālu pasaules uztveri – sievietes un vīrieša dzimumsaikni kā vienīgo veselīgo dzimutieksmi.

Soross ar savu “atvērtu sabiedrību” atbalsta arī “vieglo” narkotiku tirdzniecību, kura jau ir ienākusi Latvijas skolās... Mūsu bērni tiek iedvesmoti uzsmēķēt “zāli”.

Protams, arī latviešu samierināšanās ar okupantu un kolonistu klātbūtni atspoguļo greizu domāšanu, samaitātu pasaules redzējumu. Ja latvieši kā liela ģimene sargātu Latviju kā savu dzimto bērnu, tad šis “mēris” neplosītu šūpuli gabalos. Ja sargātu šo bērnu no visas sirds un neatļautu tam iet grēka ceļu, ko uzspiež “atvērtās sabiedrības” vampīrisms, tad valsts plauktu uz zeltu.

LAI KATRS PRETOJAS, KĀ SPĒJ!

ASV Kolorādo štatā tiesnesis līcis tortu cepējam kristietim Džekam Filipsam pieņemt pasūtījumus no viendzimuma “pāriem” un izpildīt tos bez ierunām. Pretējā gadījumā viņam būs jāmaksā lieli naudas sodi.

Maiznieks bija iesūdzēts tiesā par to, ka bija atteicies cept kāzu tortes viendzimuma “pāru” “laulībām”. Tagad Kolorādo tiesnesis ir līcis maizniekam tomēr cept tortes visiem klientiem, spītējot cepēja kristīgajai ticībai un pārliecībai, ka tas ir grēks. Pēc tiesas sēdes maiznieks Džeks Filips uzsvēra: “Es esmu Jēzus Kristus sekotājs un ticu, ka šāda veida attiecības nav kaut kas tāds, uz ko mūsu Kungs skatās labvēlīgi. Jēzus bija galdnieks, un es ticu, ka Viņš nebūtu gatavojis gultu šādam pārim.”

Avots:

http://lkr.lv/lat/kristigas_zinas/pasaules_zinas/?doc=7569

BRĪVĪBA? TAISNĪGUMS? DEMOKRĀTIJA?

Andris Petrovs

www.2Q.lv

PIRMĀ DAĻA

2013. gada 18. novembrī bijusi Latvijas Valsts prezidente Vaira Viķe-Freiberga tika apbalvota ar Kazimeža Pulaska fonda (poļu: Fundacja im. Kazimierza Pułaskiego) “Brīvības bruņinieka” (Rycerz Wolności) balvu, ko piešķir izcilām personībām, kas ir veicinājušas ģenerāļa Kazimeža Pulaska dzīves vērtību – brīvības, taisnīguma un demokrātijas – popularizēšanu. Kāda var būt izpratne par brīvību, taisnīgumu un demokrātiju, ja balva tiek pasniegta cilvēkam, kuram ar šīm vērtībām nav ne mazākā sakara?

“Tāpat šodien izpratni par brīvību, taisnīgumu un demokrātiju var definēt, sākot ar sīkām zādzībām un beidzot ar valsts un cilvēku masveida iznīcināšanu.”

Protams, Viķe-Freiberga pati sevi ir pasludinājusi par tautas prezidentu un tāpēc tikpat labi viņa sevi var pasludināt par brīvības, taisnīguma un demokrātijas popularizētāju, taču, lai tam noticētu, cilvēkam ir jābūt pamatīgi sazombētam, jebšu kādu melno ekstrasesu apstrādātam. Par to, ka Latvijai melnie ekstrasesi ir uzlikuši savus blākus, vēl deivdesmito gadu sākumā, viedi klāstīja dzejnieks Māris Melgalvs, bet tā ir cita tēma.

Interneta vietnē www.president.lv atrodam, ka Viķe-Freiberga Monreālas Universitātē ir pasniegusi kursu, kuru temati ir psihofarmakoloģija, psiholingvistika, zinātnes teorija un eksperimentālā metode. Tāpat medijos bieži ir parādījusies informācija par Viķes-Freibergas saistību ar kādiem mistiskiem ordeniem. Šķiet, ka šie fakti ir pilnīgi pietiekami, lai Viķi-Freibergu vismaz turētu aizdomās par saistību ar melnajiem ekstrasesiem.

Kā Viķe-Freiberga nokļuva ārmēs? 1944. gadā latviešu leģionāru vienības aizturēja frontes līniju, lai daudzi Latvijas iedzīvotāji varētu sakāpt laivās un doties bēgļu gaitās uz ārzemēm. Starp viņiem bija

arī mazā Vaira. Gāja gadi, Vaira ieguva izglītību, kļuva par profesori, baudīja visus materiālās dzīves labumus un vēlāk kļuva par Latvijas prezidentu.

Bija pagājuši jau daudzi gadi, kopš 16. martā pieņemam latviešu leģionārus ar ziedu nolikšanu pie Brīvības pieminekļa Rīgā un Lestenes kapos, taču pēkšņi Viķes-Freibergas laikā 16. martā Brīvības pieminekli tiek iežogots, lai cilvēki nevarētu pieminēt savus kritušos kareivjus. Tāda bija Viķes-Freibergas pateicība varoņiem, kuri viņai palīdzēja nokļūt ārmēs, kur viņa dzīvoja kā niere taukos, lai gan pretējā gadījumā, iespējams, viņas dzīve turpinātos Sibīrijas lēģeros ar sausiņiem un ūdeni. Tāda ir brīvības, taisnīguma un demokrātijas popularizēšana. Bet tā ir tikai viena nianse.

2013. gada 21. maijā biju Jūrmalā pie Aivara Brīzes. Aptuveni pusotru stundu ilgā saruna mums šaisaulē izrādījās pēdējā. Aivars bija skarbs: “Viķe-Freiberga latviešu tautai ir nodarījis neskaitāmas reizes lielāku postu nekā Staļins.” Grūti tam nepiekrīst, jo laikā, kad aiz okeāna skolotā kundzīte bija Valsts prezidentes amatā, latviskums neapšaubāmi

OTRĀ DAĻA

Kad Latvijā notika balsošana par iestāšanos Eiropas Savienībā (ES), “Brīvības bruņinieka” balvas ieguvēja Vaira Viķe-Freiberga visus pilsoņus

Vaira Viķe-Freiberga 2005. gada 9. maijā Maskavā priecējās kopā ar Krievijas prezidentu Vladimiru Putinu.

aicināja doties uz vēlēšanu iecirkņiem un balsot “par”. Vai Valsts prezidente tā drikstēja darīt? Nekādā gadījumā! Jā, viņai bija jāaicina cilvēki doties pie urnām – lai balsotu saskaņā ar saviem uzskatiem, sirdsapziņu un brīvības izpratni. Arī pēc referenduma rezultātu paziņošanas Viķe-Freiberga pateicās visiem, kuri balsoja “par”, tāpat viņa atklāti nostājās pret pusi Latvijas pilsoņu, kuri balsoja “pret” vai balsošanu ignorēja. Šie cilvēki prezidentes pateicību nesāņēma.

Ko mēs esam ieguvuši no šā balsojuma? Iznīcinātu cukura nozari, iznīcinātu zvejniecību, turpinām iznīcināt lauksaimniecību un lopkopību, esam zaudējuši noteikšanu par savu zemi, savas valsts ekonomiku. Lielveikalos pērkam zemākas kvalitātes preces, ko mums dāsnī atsviež ES lielvalstis. Tagad esam zaudējuši arī nacionālo valūtu – latu, kas bija pēdējais brīvvalsts ekonomikas simbols. Ja valsts ir zaudējusi teikšanu pār savu ekonomiku, tad tā laikam arī ir brīvības, taisnīguma un demokrātijas popularizēšana?

Viķes-Freibergas laikā valstī sākās homoseksuālista propaganda, kas gan man, gan pārējiem valsts iedzīvotājiem liedz dzīvot veselā un tikumiskā vidē. Bijusi – Valsts prezidente ir arī liela folkloras lietpratēja, tāpēc gribētos no viņas mutes dzirdēt kādu tautasdziesmu no Barona Dainu skapja, kurā būtu aprakstīts, kā Jānītis ar Pēterīti dara To. Ja cilvēkiem tagad ir liegta iespēja dzīvot veselā un tikumiskā vidē, tad arī tas laikam tagad ir taisnīgums, brīvība un demokrātija?

Atrodoties Valsts prezidenta amatā, Viķe-Freiberga, protams, ir apmeklējusi arī Saeimu. Kāds deputāts par to ir izteicies, ka viņa te tikai atnāk, izbāstās, visus izlamā, ko darīt nepasaka – un aiziet. Vai tā ir prezidentes

cienīga ricība? Beidzot savu divreizējo pabūšanu prezidentes amatā, Viķe-Freiberga iekūlās “pulksteņa” skandālā: to Vairas tante bija piesavinājusies nelikumīgi. Atkal laikam runa ir par taisnīguma popularizēšanu. Protams, nevienam tas laikrādis nav vajadzīgs, tomēr, ja Vairas tantei būtu pascieņā, viņa tīri simboliski to varēja nomest galdā – še, nemiēt! Bet nekā. Nemaz nerunāsim par visām dārgajām frizūrām un pārējo glamūrigumu, kas bija jaušami pārspīlēti.

Unikālākais ir tas, ka pēc prezidentēšanas beigām Viķe-Freiberga pašpersoniski izziņo sevi par tautas prezidentu un par godu šim pasākumam Siguldā tiek veidots ziedu paklājs. Tas ir absurda kalngals, ko nevar izskaidrot nekā citādi, kā ar tautas zombēšanu.

Reiz es visu augstāk rakstīto izklāstīju kādai kundzītei, kura sacīja: “Kāpēc jūs tā? Viķe-Freiberga taču Latvijai ir izdarījusi tik daudz laba!” Vaicāju, ko konkrēti labu viņa ir izdarījusi, un atkal atbilde: “Nu, kā, tik daudz laba.” Konkrētu atbildi kaut vai ar vienu laba darba uzskaitījumu līdz pat šim brīdim neesmu saņēmis.

Vēl kāda nianse. Pēc Zolitūdes traģēdijas daudzi bijušajam Valsts prezidentam Valdim Zatleram pārmeta došanos uz modes šovu Viļņā, bet tas, ka Viķe-Freiberga televīzijā komentāru sniedza no Austrālijas, visiem šķita normāli. Tāpat šodien izpratni par brīvību, taisnīgumu un demokrātiju var definēt, sākot ar sīkām zādzībām un beidzot ar valsts un cilvēku masveida iznīcināšanu.

TĀ TIEK KULTIVĒTA DIVVALODĪBA

Marlēna Pirvica

20. decembrī, dienas nogalē jaunajā “Maxima” veikalā, kas atrodas starp veikalu “Minska” un “Domina”, ejot garām “Latvijas Maiznieks” degustācijas stendam, divi jaunieši – meitene un puisis – aicināja nogaršot “Latvijas Maiznieks” jau no produktu. Taču mani pārsteidza nevis tas, ko aicina nogaršot, bet uzrunas forma.

Ar mani runāja latviski, un pēc tam uzruna turpinājās krievu valodā. Kamēr nogaršoju piedāvāto, garām gāja sieviete, kuru jaunieši arī uzrunāja krievu valodā. Viņa pienāca un, nerunājot ne vārda, arī nogaršoja.

Neizpratnē jautāju jauniešiem: “Kāpēc jūs runājat krieviski?” Degustāciju vadītāja atbildēja: “Tāpēc, ka viņa ir krieviete.” Es pārjautāju: “Bet kāpēc jūs domājat, ka es esmu krieviete, ja arī pat ne vārdu nebiju pateikusi?” Meitene naski atbildēja: “Tāpēc jau nav jānaidojas.” Es pārjautāju: “Vai tad es pret jums esmu noskaņota naidīgi?” Pauze. Abu jauniešu skati cerīgi vērsti uz otru degustētāju. No malas izskatījās tā: ja degustētāja ir krieviete, un ar viņu runā krieviski, kaut arī nav pateikusi ne vārda, ir uzskatāms garants, ka viņa pēc nogaršošanas noteikti nopirks piedāvāto... Kad noskaidrojās, ka viņa tomēr nepirks, vērsos pret degustāciju vadītājiem turpinot sarunu.

“Tomēr, kāpēc jūs, latvieši, paši ar savu muti kultivējat divvalodību Latvijā? Jums taču neviens nepirsa pārspilēt un izdabāt. Es taču nesāku sarunu krievu valodā un nelūdzu jums ar mani runāt krieviski, jo nesapratu latviešu valodā jūsu pausto uzaicinājumu. Vai tad tiešām jūs neesat savas valodas patrioti?” Puisis uzklautos laipni atbildēja: “Jā, esam... Kat-

ram ir savi uzskati. Ar klientiem ir jārunā visās valodās.” Pārjautāju: “Ja ķīnietis pienāks, tad jūs arī runāsi ķīniski?” Viņš smaidot, izprotot komisko situāciju, atbildēja: “Nē, runāšu angliiski.” “Bet pieņemsim, ka ķīnietis nerunā angliiski,” turpināju es. Taču meitene uztraukti iesaistījās sarunā, it kā es būtu aizkavējusi garo rindu aiz sevis, gluži kā padomjlaikos pēc doktor-desas. Faktiski pustukšajā veikalā viņa atcirta, lai tikai no manis tiktu vaļā: “Mums tā liek! Mums tā ir jārunā!”

Es apkļusu. Aizgāju pārdomās. Tātad “Latvijas Maiznieks” priekšniecība liek runāt latviski, krieviski un angliiski? Vienīgi jautājums ir par to, vai to liek darīt vienlaicīgi, kaut arī valsts valoda ir latviešu, un kad degustētājs to pat neprasa?

AS “Latvijas Maiznieks”: “NEKAD NEESAM KULTIVĒJUŠI DIVVALODĪBU!”

Par to, vai “Latvijas Maiznieks” degustāciju vadītājiem tik tiešām liek kultivēt divvalodību, ir saņemta oficiāla atbilde no uzņēmuma. Uz jautājumiem atbild **“Latvijas Maiznieks” pārdošanas un mārketinga vadītājs Artūrs Ilziņš.**

Artūrs Ilziņš: Paldies par Jūsu pausto viedokli. AS “Latvijas Maiznieks” kā uzņēmums nekultivē divvalodību, taču jāatzīst, ka mēs savus klientus cenšamies uzrunāt viņiem saprotamā valodā.

Šo situāciju esam pārrunājuši ar uzņēmumu SIA “Link”, kas vada mūsu uzņēmuma ražotās produkcijas degustācijas, lai nākotnē izvairītos no šādiem

atgādinājumiem.

Jautājums: Jūs sakāt, “lai nākotnē izvairītos no šādiem atgādinājumiem”... Vai ir iecerēts izvairīties no tādiem klientiem kā es, kuri atgādina? Vai arī tomēr ir iecerēts mainīt situāciju, kad vienlaicīgi tiek uzrunāti klienti divās valodās: latviešu un krievu?

Artūrs Ilziņš: Kā jau es teicu, mēs – “Latvijas Maiznieks” – šo situāciju jau esam pārrunājuši ar SIA “Link”, kuri organizē mūsu produktu prezentācijas. Ar SIA “Link” esam vienojušies, ka nedrīkst būt šāda veida pārpratumi, un prezentācijām ir jābūt oficiālajā valsts valodā. Gan es pats, gan mani kolēģi regulāri apsekojam veikalus, kur tiek prezentēti mūsu produkti, bet saprotams, ka nevaram visu laiku atrasties blakus SIA “Link” pārstāvjiem.

Jautājums: Jūs sakāt, ka “mēs savus klientus cenšamies uzrunāt viņiem saprotamā valodā”. Lūdzu, paskaidrojiet, vai ir runa par saprašanas starp degustācijas vadītājiem un potenciālo klientu, vai ir runa par krievu valodu? Par pirmo – nav nekādas pretenzijas, ir fantastiska attieksme, korektums un laipnība. Bet esmu vērsusi uzmanību pārmērīgai svešvalodas lietošanai, kura nav nedz valsts, nedz ES valoda.

Turklāt nav skaidrības

kādus klientus Jūs cenšaties uzrunāt: vai ir runa par tiem klientiem, kuri ir nepilsoņi (3%), un ir izvēlējušies nepilsonību un atrašanās vietu Latvijā ar valsts valodu – latviešu, vai arī šajā gadījumā ir runa par jaunažiem pilsoņiem Latvijā (35%), kuri ir saņēmuši pilsonību, un tas nozīmē, ka pārvalda valsts valodu, un pēc būtības viņiem ir jābūt lojāliem pret Latvijas valsti?

Artūrs Ilziņš: Mēs kā uzņēmums nekad neesam kultivējuši divvalodību. Es atvainojos gan Jums, gan citiem, kuriem šis starpgadījums ir sagādājis nepatīkamus mirklus, un darīšu visu iespējamo, lai nekas tāds vairs neatkārtotos.

VĒSTULE laikrakstam “DDD”

Paldies arī Jums, ka iestājaties par latviešu tautu un tās nacionālajām interesēm. Aizstāvat latviešus, uzrunājiēt viņus, skolojāt, audzināt un palīdzāt saprast latviešu tautas patiesās vērtības.

Veiksmi, panākumus un lielus sponsorus Jūsu avi-zei, lai varat paplašināt robežas.

Lai Dievs Jūs bagātīgi svētī!

Ar cieņu,
Marlēna Pirvica

VILNIM SALAKAM – 75!

Latvijas Nacionālā fronte un laikraksta “DDD” redakcija sveic komponistu, folkloristu un mūzikas pedagogu Vilni Salaku 75 gadu jubilejā.

APSVEIKUMI JAUNAJĀ GADĀ

Novēlu izturību un veselību Jaunajā gadā!

*Dievs, pacel savas rokas pāri
Ļauj atkal gaismas tāles gūt,
Ļauj Tavas mīlestības ārēs
Ļauj Latvijai reiz brīvai kļūt.*

Ženija

***

*Kā sniegi kalnu galotnēs,
Lai mūžam balti būtu mēs!
/Jānis Jaunsudrabiņš/*

Visam “DDD” radošajam kolektīvam būt stipram, viediem un cerīgiem, sagaidot Jauno 2014. gadu!

Ar cieņu,
Māris, Skaistkalnē

***

Novēlu visiem redakcijas darbiniekiem, Nacionālajai Frontei, tāpat visiem atbalstītājiem Ziemassvētku prieku sirdīs!

...un Jaunajā gadā nepagurt savā taisnīgajā cīņā par patiesi brīvu, taisnīgu un plaukstošu Latviju!

Alfons Valters Gremze

***

Veiksmi “DDD” darbā 2014. gadā!
Novēl ilggadīgs abonents

Miervaldis Ceimurs

***

Veselīgu, laimīgu, veiksmes bagātu Jauno 2014. “koka zirga” gadu!
Redakcijai un lasītājiem novēl

Lilija Treice

***

Novēlu:
sirdsmieru,
saticību,
nepārtrauktu veiksmi un
mīlestību,
jo visu to Jūs, kas esat vienoti un piederīgi Lubānas ielai 6-4, –
– visu to Jūs esat nopelnījuši, un
Jaunā gadā ikviena
Lai vienmēr laimes diena!

Vēlē:
Guntis Banders, Zvejniekiemā

***

Laimīgu Jauno 2014. gadu!

Arvīds, Ikšķilē

***

Un vēl daudzi citi apsveikumi...

Arī laikraksts “DDD” un Latvijas Nacionālā fronte sveic savus lasītājus un draugus Jaunajā gadā un no sirds novēl, lai neizsīkst, bet vairojas gara spēks un iedrosme cīnīties, sargāt un saudzēt mūsu Latviju un latviešu tautu! **Lai 2014. gads ir uzvaru gads!**

K.Viterungs

VĒSTULE

IR JĀPIEKLIEDZ ANO DEKOLONIZĀCIJAS KOMITEJA!

50 gadus (nu jau vairāk!) okupācijas vara skalo smadzenes latviešiem. Tas jau ir *iezombēts* no dzimšanas un pieņemts sadzīves ikdienā – kur vien sper kāju (uz ielas, tramvajā, veikalā), ir dzirdama okupantu valoda. Radio, TV, lielveikalos, autoostās, stacijās tiek atskaņota okupantu valoda. Preses tirdzniecības vietās tiek izlikti okupantu laikraksti. Rīgas Dzelzceļa stacija ir pārvērsta par dažādu krāmu tirgotavu, kur strādā okupanti (viņiem ir darbavietas!).

Visās Latvijas lielākajās pilsētās “šiverē” okupanti – starp citu, kopā ar latvju kolaboracionistiem. Visi bijušie kolaboranti lielākoties ir saglabājuši savas “siles” (amatus) un tagad izpārdod latvju zemes, kā vien var.

Tā sauktā latviešu “prese” tiek cenzēta līdz pēdējam vārdam. Un tā visā Latvijā! Čekisti ir amatos, tiek reklamēti visos “masu mēdītājos” – lustrācijas likuma nav, čekas maiši slēgti... Tīkmēr okupanti ir jau salīduši pašvaldībās, bruņojas un ir pārņēmuši visas “apsardzes firmas”...

Viss šis vājprāts notiek tikai tāpēc, ka nav atjaunota 1918. gada 18. novembra Latvija un netiek veikta deokupācija un dekolonizācija! Nu jau vairāk nekā 20 gadus nelegitīmi ievēlētās Saeimas ir darbojušās tikai bandītu un latviešu tautas slepkavu labā – ar mērķi turpināt okupāciju un pakļaut Latviju.

Un sazombētie latvieši nezina ko darīt ar savu Latviju... Latvieši ir sadalīti divās grupās: okupantmiļi-kolaboracionisti un Latvijas patrioti. Pieņem, ka okupantmiļi-kolaboracionistu ir četras reizes vairāk, tāpēc arī rezultāts ir tāds, kāds ir.

Kolaboracionistus uztur okupanti. Okupants ir kolaboracionista substrāts jeb augsne, kurā tas perinās.

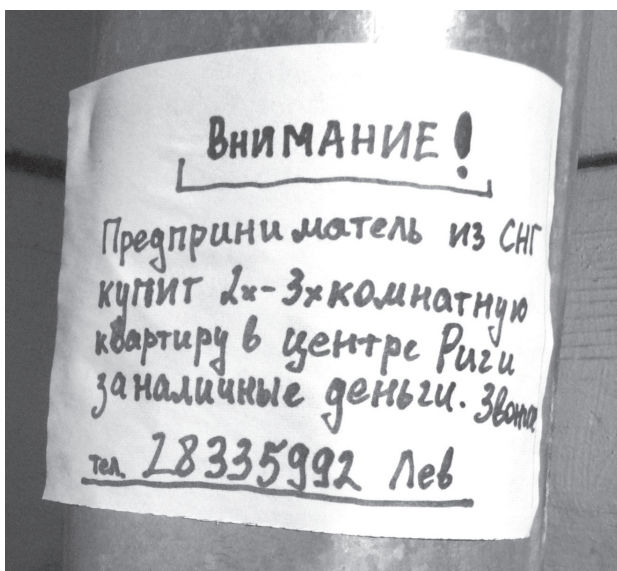
Tāpēc nekavējoties un neatliekami ir jāveic totāla, starptautiski tiesiska deokupācija. Ir jāpieklīdz visa ANO Dekolonizācijas komiteja un jāpiespiež veikt deokupāciju.

JAUNĀ OKUPĀCIJAS FĀZE

Atkal rok un atkal ceļ –
Akmeni uz akmens veļ – ...
Kas šais namos mitināsies?...
... Tā kā “brīvās Latves” gados
Latvju gandrīz puse nīdēts –
Noslēgts atkal slepens līgums:
Okupantus iekšā laidīs!
Robežu tiem vaļā ver –
Lai nāk iekšā rusu bari,
Rosijā tiem bada gadi!...
... Tāpēc “mūsu” rezidenti,
Tiem līdz zemei klanoties,
Līdzēs – izbeigt badoties!
Glaunās mājās izmitinās –
Ruskijus un ķīnizerus!...

Maiga Guna Jākobsone

LATVIJAS
EKONOMIKAS
SILDĪTĀJS

Priekā Jaunajā gadā, “DDD”!

Nosūtu nelielu skici no kādas romantiskas pastaigas Rīgas ielās. Atbrauc “investors” Ļevs no austrumiem, izlimē Rīgas centrā vairākās vietās uz noteckaurulēm sludinājumus (bezmaksas), sēž pie čemodāna, kas pilns ar naudu, un gaida piedāvājumus. Tā teikt, noteckauruļu investors – Latvijas ekonomikas sildītājs!!!

Ar sveicienu,
Uldis Briedis

LNF bankas konts
ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktors vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019

tāl./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

“EURODZIMTBŪŠANA” JEB
“MODERNĀ VERDZĪBA”

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa
komandieris

“Atcerēsimies, par ko cīnījāties! Mēs cīnījāties par brīvību. Mēs ieguvām brīvību. Ceļš bija ilgs un asiņains. Tagad, kad mums ir brīvība, mēs ceļam cietumus. Mēs varam tos celt, no kā vien gribam, un kādus vien gribam. Tie ir cietumi mums pašiem. Lūk, to mums nozīmē brīvība – labprātīgi dzīvot tādā cietumā, kādā paši vēlamies.” (Lauminsh, Austrumu Pūķis. Rietumu Pūķis. www.satori.lv). Jā, tas ko esam ieguvuši, to iesaukusi par demokrātiju. [V.Š.]

Vai mums pat sapnī varēja ienākt prātā doma, ka mēs, ieguvuši brīvību, paši sev to atņemsim?

Kā tas ir iespējams, ka mēs modernā laikmeta 2013. gadā [2014. gadā!] dzīvojam “Modernā verdzībā”, ka likumīgi būs atjaunota dzimtbūšana, kas ir verdzības paveids,

mētāsies pa ielām kā atkritumi? Vai mēs varējām iedomāties, ka mūsu alga, pensija, jebkuri sūrā grūtā darbā iegūtie ienākumi kļūs par svešzemnieku bagātības un greznības avotu, par varmācīgas valsts aparāta uzturēšanas avotu? Vai mēs varējām iedomāties, ka patvaldības/vietvaldības kā “melnā sotņa” tukšinās mūsu sētas un atņems zemi?

Nē, pat vislaunākajā murgā nevarējām visu šo nelaimi ieraudzīt!

KĀDĀ
SABIEDRISKĀ
IEKĀRTĀ MĒS
DZĪVOJAM?

Sabiedriskā iekārta, kādā mēs dzīvojam, tiek saukta par **Demonkrātiju**. Demonkrātija nav tā “glēvā demokrātija”, kuru, kā saka E.Levits, aprakstījis Lēventāls un Manheimers. Šī ir “totalitārā demokrātija”. Demonkrātijas saturu veido “Modernā verdzība” un “Modernā dzimtbūšana”.

Verdzība nav šodien izgudrota, verdzībai kā Pasaules mēroga fenomenam šis ir trešais uzskats. [...]

MŪSDIENU
VERDZĪBAS
IDEOLOĢISKAIS
PAMATS

Mūsdienu liberālisms, neo-liberālisms, ultra-li-

“Mūsdienu liberālisms, neo-liberālisms,
ultra-liberālisms, liberastisms ir modernās
verdzības ideoloģiskais pamats.”

ka eirokangari – eurokrāti – kā vienbalsīgs, apnicīgs pavasara “varžu koris” dziedās Marseljēzu eirokolonizācijai.

Vai mēs varējām iedomāties, ka neoleņinisms un neostaļinisms ar ekspropriācijām un politisko trimdu izdzīs pusi darb-

spējīgās tautas no Latvijas? Vai mēs varējām iedomāties, ka eurodzimtbūšana kā saltais ziemeļu bada vējš ielīdīs katrā mājās pakši un ka vairāk nekā **puse tautas dzīvos nabadzībā** kā pēc mēra plosīšanās? Vai arī to, ka pat pēc oficiālajiem datiem (kuri ir nesamērīgi samazināti) Latvijā vairāki simti tūkstoši pilsoņu būs trūkcietēji, tas ir, vienkārši nabagi? Cik daudziem pilsoņiem pensija ir dažus desmitus latus liela? No sev apkārt dzīvojošiem mēs redzam, ka Latvijā simtiem cilvēku katru gadu nomirst no bada, ka simtiem cilvēku katru gadu nosalst no aukstuma.

Vai mēs varējām iedomāties, ka simtiem cilvēku

iekarots vai, tā teikt, “likumīgi” mantots, pamatojoties uz pašu vergturu radītajiem likumiem.

Liberālisms – tā ir nekonsekventa, bezprincipiāla, liekulīga, liberastiska, bezdvēseliska “zelta teļa”, “pjedestāla” un “tribiņu” dievināšanas ideoloģija ar mērķi filozofiski, ideoloģiski pamatot savu pseido-izredzētību un tautas paverdzinātību.

ņam vairs nav vajadzīga, jo oligarha statusu viņš jau ir ieguvis, vai vismaz ir iekļuvis “saldā krējuma”, tas ir, elites, kārtā.

Prakse liecina, ka liberālķungi šos prihvatizētos objektus izdevīgi pārdod ārzemju investoriem vai nolaiž “uz grunti”, jo Floridas villu jau ir “nopelnījuši”. Vadīt partijas komiteju vai deficīta sadales sistēmu bija viena lie-

Kas rada neoliberāļu
“izredzētību” postko-

nismisma telpā?

Tā ir nauda, sakari, var-

mācīgi un manipulēti man-

totā varas pozīcija.

Kas tad radīja šo mūsu

“Eliti” un “Oligarhus”?

Viņi paši – ar lielo un vis-

aptverošo Valsts Prihva-

tizācijas projektu, kurš

balstījās uz **Sakariem**

un varas **Stāvokli** komu-

nistiskās un VDK nomen-

klatūras sistēmā. “Sarka-

najām klīpām” bija va-

jadzīga komfortabla vide,

un to nodrošināja nomen-

klatūras deficīta un luksus

preču **Apģādes** (deficīta

preču apģāde – specveika-

li, specpiegādes) un **Ap-**

rūpes sistēmas (specslim-

nīcas, specpoliklīnikas,

specsanatorijas, specpirtis

un citas “spec” iestādes).

Starp citu, preču un pakal-

pojumu Deficīts bija varas

instruments. Piemēram,

Rīgā, Sporta ielā, pat au-

tomašinām aizlīdza cauri

braukt, jo tur atradās spec-

dzīvojamā māja, un tai pat

kājām nedrīkstēja apiet

apkārt, tūlīt aizturēja (un

tā ne tuvu nebija vienīgā

tāda vieta Latvijā).

Istenojoties prihvatizāci-

jas projektam, ne velti tie-

ši visdažādāko noliktavu

vadītāji no “snabsbitiem”

kļuva par prihvatizējamo

objektu galvenajiem ak-

ciju turētājiem, naturāli

apmuļķojot, apšmaucot

un piesmejot tur strādājo-

šos (paskatieties kaut vai

uz jebkuru prihvatizēto

rūpniecību, ostu teritoriju,

piestātnēm ostās, viesni-

cu, sanatoriju, noliktavu

kompleksu, sporta būvēm

utt.). Tagad vergu bars

cinās, lai prihvatizators-

liberālķungs neslēdz ciet

vienu vai otru rūpniecību...

Bez liberālķungs jau ir tik

daudz nozadzis, ka tā vi-

ta, bet vadīt prihvatizēto rūpniecību vai kombinātu, vai logistikas objektu, vai banku – to viņi nekad nav pratuši, tāpēc lielākā daļa prihvatizēto objektu strādāja pēc inerces. Daudzos prihvatizētajos objektos pat vadība nemainījās, tikai īpašnieks, kurš tā dēvēdā ātri vien kļuva par oligarhu – vergturi, neieļiekot prihvatizētajā objektā pat ne “repšiku”, ne santīmu, ne centu.

Visi vergturi ir laupītāji pēc definīcijas – tas, ka viņi ir nopirkuši par vienu rubli tautas kopmantas objektu, nerada tiesības uz šo objektu! Nolaupīts ir nolaupīts – jebkuros apstākļos. Šāds prihvatizators, neskatoties uz to, ka bija **it kā** kļuvis par objekta “īpašnieku”, turpināja vēl zagst un zagst, it kā pats no sava jaunā “īpašuma”, jo tāda laupīšanas kāre ir viņa dabā, un kaut kur zemapziņā viņam tomēr sēž iekšā neapzinātā iegūšanas nelikumība.

Liberālisms un visi tā paveidi ir laupītāju ideoloģija. Liberālisms tieši deva iespēju tautas labklājībai un valsts uzplaukumam vērstu tautsaimniecību pārvērst par kosmopolitisku makroekonomiku, kuru pārvalda oligarhi, klani jeb politiekonomiskie grupējumi. Neaizmirsīsim, ka liberālismam nav tēvzemes! Padomju nomenklatūra un viņu mantinieki ir transformējušies liberāļu nomenklatūrā – “saldajā krējumā” jeb elitē, kurā kā peldošās salas jeb buberts peld oligarhi, kas savukārt parādēm priekšā iejūdzu kādu Bucefālu.

Turpmāk vēl...

Publicēts saīsināti